

TEAM MORTIS

MEISJE VAN GLAS

BJORN VAN DEN EYNDE

TEAM MORTIS

MEISJE VAN GLAS

BJORN VAN DEN EYNDE

LeesexamenPaar

Voor Dione, Marie & Olivia

Heb je nood aan een gesprek? Surf naar www.avel.be, naar www.zelfmoord1813.be of naar www.tele-onthaal.be.

© 2021 Baeckens Books nv, Ontvoeringsplein 12, B-2800, Mechelen.
Uitgegeven in 2021 onder Baeckens.

Tekst: Bjorn Van den Eynde
Redactie NL: Maria Koskamp
Omslag: Peer De Maeyer
Opmaak binnenwerk: BeCo DTP-Productions, Epe

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 6429 003 5
D/2021/6186/81
NUR 284/5

THEMA YFCB Kinderen / tieners: fictie: thrillers
5AQ Leeftijdscategorie: vanaf ca. 14 jaar

www.baeckensbooks.com

TW: zelfmoord, geweld, pesten, horror

'Wie van glas is, zal breken en sterven.'

Erika Storm

PROLOOG

SPLINTERS

Van Kreta naar Athene was hij op zoek gegaan naar het meisje van zijn leven. Helena Floros was haar naam. En ondertussen had hij al meer dan drie maanden niets meer van de achttienjarige gehoord.

Niemand wist waar de studente glasblazerij en beeldende kunst gebleven was.

Roberto Scola voelde de laagstaande Griekse zon in zijn nek branden, terwijl hij de reling van de veerboot steviger vastnam. Het zweet in zijn handen deed zand aan zijn vingers kleven. De korrels schuurden langs zijn huid, met het zachte schommelen van het vaartuig en het trekken van het metaal in zijn handpalm.

De negentienjarige Italiaan had het Griekse stadje Rafina een paar uur geleden verlaten. De smaak van een bord tzaziki en een handvol noten kleefde nog in zijn mond. De klanken van de op een oude radio krakende sirtaki klonken door zijn hoofd, al was er nu niet meer te horen dan het ruisen van het water en het schreeuwen van vogels.

Hij had de foto van Helena aan de kapitein van de veerboot getoond. Hoewel het woord 'Vermist' in verschillende talen boven haar prachtige gezicht geschreven was, stond het er niet bij in het Grieks. Dat maakte het niet eenvoudiger.

De staat van het verkreukte papier verraadde hoelang Roberto het vodje al bij zich droeg. De kapitein had hem enkel verward aangekeken en zijn oude hoofd mistroostig geschud. De man had geen idee

waar Roberto hem in hemelsnaam mee lastig viel, op een verloren avond, op een verloren veerboot, ergens dobberend op ruisende golven tussen vergeten Griekse eilandjes.

Omdat Roberto de laatste was die die avond de veerboot nam, had hij bovendien aan niemand anders de foto kunnen tonen. Opnieuw geen resultaat. Opnieuw niemand die zijn Helena gezien had. Steeds vaker stelde hij zich de vraag waarom hij in hemelsnaam Italië verlaten had. Steeds vaker twijfelde hij of het wel verstandig was geweest om zo ver te reizen, alleen gedreven door vermoedens en een ontroostbaar gemis.

Maar vandaag was het anders.

De boot schampte de zanderige ondergrond. Roberto sprong de steiger op en liep het eiland Tinos tegemoet. Hier was de omgeving zo mogelijk nog desolater dan Rafina buiten het toeristische hoogseizoen. Het kleine lapje aarde werd door buitenlandse toeristen amper bezocht. Het stond enkel bekend als een plaats waar veel beroemde Griekse kunstenaars en marmerbewerkers geboren werden en leefden. Er stonden meer witte, verkrotte huisjes leeg, dan dat er nog hoogbejaarde inwoners op zondag naar de Panagia Evangelistria kerk schuifelden.

Het dorp was bijna dood.

Roberto zette zijn rugzak op de grond en nam er het gebakken kleibeeldje uit dat hij eerder die namiddag gevonden had aan de deur van zijn hotelkamer. Iemand *wilde* dat hij dit beeldje zou vinden, dat was duidelijk.

Roberto had de fijne sculpturen in het roodbruine kunstwerkje onmiddellijk herkend. De beeltenis was die van een draak. Aan de onderkant van het werk had Helena haar voornaam geschreven, samen met een hartje en de plaatsnamen van het Italiaanse dorpje Murano en het Griekse Tinos.

Dit beeldje was van haar hand en hij wist precies wanneer ze het gemaakt had.

Het was drie jaar geleden dat hij, Helena en een paar andere buitenlandse studenten het vergeten Griekse kunstenaarseilandje

hadden bezocht. Ter inspiratie voor hun jonge zoektocht naar de creatieveling die ze wilden worden.

Waarom had iemand hem dit beeldje precies op dit moment bezorgd?

Dwalend langs tientallen van de honderden kapelletjes op het eilandje, bereikte hij de rand van het kerkhof van Pyrgos, bij Tinos. Talloze verkleurde en slecht onderhouden marmeren bouwwerkjes sierden de dorre aarde. Het domein was volledig omheind met metershoog smeedijzerwerk en stenen sculpturen.

Roberto was ervan overtuigd dat, als hij *ergens* een aanwijzing zou vinden naar zijn Helena, het op deze plek zou zijn. Drie jaar geleden had hij hier ook al gestaan, met zijn toen vijftienjarige vriendin. Hun gids vertelde de legende over zuster Pelagia, een non van het Grieks-orthodoxe Kechrovounio klooster. In een visioen van de Moeder Gods wees de zuster een plaats aan, waar het icoon 'de Megalochari' begraven lag. Dit voorwerp zou genezende krachten bezitten.

Het was een verhaal dat Helena geraakt had, omdat ze droomde van het eeuwige leven.

Nu was het maar de vraag of ze überhaupt nog in leven was.

Roberto liet de haast weggezakte zon roodoranje kringen branden op zijn netvlies. Het opwaaiende stof deed hem hoesten. Zijn tong was kurkdroog en hij snakte naar water. Minstens vier keer was hij het terrein van het kerkhof over gelopen. Zonder resultaat. De pijn om het verloren uur was niets in vergelijking met de ontzuivering weer met lege handen naar huis te gaan.

Een harde windstoot sloeg om zijn lijf en deed verderop iets van gesteente of marmer naar beneden kletteren. Een nieuwe slag deed hem twifelen of het lawaai van knikkerend gesteente bovengronds of net ondergronds tot stand kwam.

Roberto keek over zijn schouder. Een oude grafkelder was aan de bovenzijde geopend. Een smalle trap wees de weg naar de ooit luxueuze ondergrondse vertrekken, waar Griekse rijkeluisfamilies

honderden jaren geleden hun geliefden een laatste rustplaats gunden.

Geholpen door de laatste zon van de avond en met zijn hand tastend langs de ruwe steenwand, daalde hij af.

Een knarsend geluid ontsnapte steeds nadrukkelijker van onder zijn schoenen. Glazen splinters lagen op de grond van de grafkelder en kondigden zijn komst aan. Knielend nam hij een van de stukjes glas op en hield het naar het weinige licht dat binnen viel. Het viel hem op hoe zuiver het gebroken glas nog was.

Over het huilen van de wind heen hoorde hij opnieuw stenen kletteren. Stilletjes dook hij het duister van de kelder in, het lampje van zijn smartphone als enige gids. Een tunnel sloot aan op de volgende. Gedreven versnelde hij zijn pas, tot hij achter een hoek, in de verte, een slanke damesvoet krampachtig zag bewegen. De jonge vrouw probeerde centimeter voor centimeter vooruit te komen. Kruiwend als een gewond of doodziek dier.

‘Helena!?’

Hij spurte naar haar toe, nam haar hoofd in zijn handen en draaide haar zijn kant op. Al gauw merkte hij dat zij niet eens doorhad dat hij hier was. Zo vermoeid en uitgeput was ze.

Haar zachte huid was vuil van het zand. Op haar wangen kronkelde opgedroogde sporen van tranen. Haar donkerbruine irissen reageerden zelfs niet meer op schakeringen van licht en donker.

‘Helena toch. Wat hebben ze met jou gedaan? Wie heeft dit gedaan? Alsjeblieft. Zeg iets. Verdomme. Helena?’

Snijwonden op haar schouders en rug deden vermoeden dat ze geslagen en gefolterd was geweest. Ze had nog amper een hartslag en ademde onregelmatig.

In paniek nam hij haar vast onder haar armen en trok haar recht. Haar ogen verwijdden en ze schreeuwde van de pijn.

‘Rustig maar. Wat is er? Wat doe ik verkeerd? Alsjeblieft, zeg iets.’ Roberto huilde en streelde langs haar wang. ‘We moeten weg hier. Hulp zoeken. Oké?’

Een tweede keer probeerde hij haar recht te zetten, maar opnieuw

schreeuwde ze haar stem stuk. Het was alsof hij haar lichaam verscheurde, alleen maar door haar op te tillen. Ze keek hem nu wel in de ogen aan en leek hem te herkennen.

‘Kom nu maar.’ Hij snikte. ‘Kom nu mee. Alsjeblieft. We moeten hier weg komen.’

Als vanzelf bewoog haar rechterhand naar zijn wang. Het had iets van een lief gebaar, maar dat stond in fel contrast met de paniek die uit haar ogen sprak.

Opnieuw gilde ze. Haar beweging had iets mechanisch.

‘Helena. Ik...’ Roberto voelde haar vingers langs zijn hals strelen. ‘Luister dan naar me. We moeten hulp zoeken. Nu.’

Hij nam haar hand en dwong haar zachtjes te stoppen, maar daardoor huilde ze nog harder. Luid en schor roepend duwde ze hem met haar vrije linkerhand achteruit en draaide zich weg van hem.

Twee, drie keer riep ze zo hard ze kon. Een schreeuw die door merg en been ging.

En toen werd alles stil, op haar constante, hysterische snikken na.

Roberto kroop op handen en voeten naar haar toe en streelde door haar haren. Haar hele lichaam trilde, in shock, en ze keek niet meer op.

‘Helena?’

‘Donato di Arezzo’, kraakte haar gebroken stem in slecht Italiaans. ‘Was ik maar zo sterk... als die draak.’

Ze knikte naar Roberto’s rugzak, die aan de zijkant van de kelder lag. Het beeldje dat Helena ooit boetseerde was uit de zak gerold en stukjes waren afgebroken.

Roberto zette zijn handen naast haar neer, maar deinsde meteen weer achteruit. Vers bloed liep van bij het meisje over de keldervloer tot bij zijn knieën.

Voorzichtig duwde hij haar opzij en kokhalsde toen hij haar rechterarm zag, waar het bloed afdroop. Een metalen staaf had zich van binnenuit door haar huid geboord en haar bovenarm opengereten over een afstand van minstens twintig centimeter. Als een mes dat zich, kantelend op haar elleboog, door haar spieren en huid een weg naar buiten had gesneden.

Roberto reikte naar het metalen foltertuing en merkte nu pas de grove, maar dichtgegroeide littekens op aan haar huid, een paar centimeter onder de verse, open wond.

‘Fuck... Wat hebben ze met jou gedaan?’

Haar ogen draaiden weg en ze zakte op de grond. Roberto probeerde haar tegen te houden, maar sneed zich nu zelf aan het metalen voorwerp. In een reflex nam hij zijn smartphone. Geen bereik.

‘Help? Help!’ riep hij nu toch en zocht zich in alle haast een weg naar boven.

Buiten maakte de gevallen nacht indruk. Het verwonderde hem plots al zoveel sterren aan de hemel te zien.

En het was toen dat hij besepte dat het voorbij was.

Aan de ingang van het kerkhof sloot een schim nog net het metalen hekwerk en klikte het slot om de poort vast. Al was het een paar tientallen meters verderop, Roberto zag de maan glanzen in twee kille ogen, toen de schim zich niet eens gehaast omdraaide en hem aanwees.

Hij was de volgende.

HOOFDSTUK 1

NIET VAN SUIKER

Haar knokkels lagen open en bloedden zachtjes. Beheerst kneepte ze haar handen tot vuisten. Haar vingertoppen kwamen maar net uit haar vechthandschoenen piepen.

Met het kraken van haar nek danste haar korte paardenstaart van links naar rechts. Roodbruine krullen onder in haar hals waren nat van het zweet. Ze was al veel te diep moeten gaan.

Erika bracht haar vuisten voor haar helblauwe ogen en staaarde haar tegenstander verbeteren aan. Achter het hekwerk rondom haar waren de tribunes leeg. Normaal zouden honderden wilde idioten staan schreeuwen dat de twee kemphanen moesten vechten tot de dood. Maar het was beter dat niemand wist dat zij hier was.

Op training.

Niemand wist dat haar naam Erika Storm was. Niemand wist dat ze geen normale tiener was. Dat ze officieel dood was, verdrongen volgens haar dossier, en dat ze slechts sporadisch weer boven water kwam. In een of ander Europees land. Om een case of undercoverklus op te lossen en net zo snel weer te verdwijnen... en op te gaan in rook.

Ze was niemand meer.

Behalve dan voor de jongen uit haar team die haar bij het hek stond aan te moedigen. En de jongen uit haar team die tegenover haar in de kooi stond. Net zoals zij uitgedost met vechtkleding, fel bezweet en ritmisch huppelend van zijn linker- op zijn rechtervoet.

'Merde... waarom moet ik tegen Erika kampen?' riep Felix door de lege vechtkelder. De Franse jongen bracht zijn vuisten voor zijn gezicht, toen Erika even dichterbij huppelde.

'Jullie zijn toch beste maatjes?' vroeg Nielsen grijnzend.

'Altijd', zei Felix. 'Behalve in de ring.'

Erika beantwoordde zijn knipoog met een glimlachje.

'En... Omdat jij in haar gewichtsklasse zit', zei Nielsen vanachter het hekwerk. Beide tieners draaiden tegelijk zijn kant op.

'Wat? Ik ben echt niet zo dik!' riep Erika al net zo verbolgen als Felix, die het van de andere kant bekeek.

'Wat? Ik weeg wel wat meer dan zij! En het zijn allemaal spieren!' Hij verraste haar, haalde uit en raakte haar fel op de schouder.

Erika grimaste, trok haar schouder goed en bracht zichzelf met soepel benenwerk opnieuw in positie. Even streek ze langs het litteken aan haar onderbeen, waar ze niet eens zo lang geleden een schotwond opliep, in de nasleep van een case van het team. Na zware weken van revalideren en trainen stond ze weer op scherp. Of... toch bijna.

Felix was snel, deed een niet onaardige schijnbeweging en trapte haar stevig in de zij. Ze gromde bij zichzelf, dat ze haar verdediging zo verknoeide en bracht haar vuisten opnieuw in positie.

Plagerig stak hij zijn tong uit. 'Je mag altijd opgeven, hoor.'

'Hmm... dat zou jij veel te graag willen, makker.'

'Wat win ik dan?' vroeg hij. 'Een dinertje bij kaarslicht? Maar douche je wel even, wil je? Ik kan je ruiken tot hier.'

'Ik ruik nog altijd beter dan jij.' Erika haalde uit, maar miste.

Felix was sneller dan verwacht en schampte haar arm. Net niet vol raak. Hij cirkelde om haar heen.

'Erika, let op je benenwerk!' coachte Nielsen. Ze keek slechts even opzij, waarop Felix haar stevig op de wang mepte. Harder dan bedoeld.

Ze raakte uit balans, herzette wat onhandig een paar voetstappen en draaide haar hoofd weg. Ze moest haar hand op de grond plaatsen en voelde een snijdende pijn door haar lichaam gonzen.

'Woeps! Gaat het?' vroeg Felix.

Likkend langs haar lippen voelde Erika of al haar tanden nog op hun plaats zaten. Ondertussen bekeek ze het glasscherfje dat ze op de grond gevonden had.

'Wel?' Felix grinnikte. 'Had je 't niet verwacht? Niet slecht van *Felix Tallon*, hè?'

Ze hield het stukje glas op en staarde naar het licht dat naar alle kanten brak.

Nielsen hield zijn handen op toen hij zag dat ze een kleine snijwond had. 'Ja... sorry. Ze zullen hier af en toe steviger vechten zeker? Die echte kooivechters durven al eens grof geschut bovenhalen. Flessen. Of knuppels. Dan ben ik eigenlijk nog heel lief, hè?'

Erika gooidde het stukje aan de kant.

Felix leek te dansen achter haar, zo vlot sprong hij van links naar rechts.

'Wat is er? Heb jij ook hulpmiddeltjes nodig? Een wapen? Of een kapotte fles?' plaagde hij.

Erika sloot haar ogen. Even zag ze haar ouders voor zich. Een ver verleden. Al tien jaar waren ze dood. Hoe haar moeder sierlijk bewoog. Ballet. Erika danste al net zo knap als zij. Misschien kwam het nu wel van pas.

'Kom! Je moet haar niet ontzien', zei Nielsen. 'Ze is niet van suiker.'

'Nee', lachte Felix. 'Van glas zeker?'

Met een vlotte zwaai draaide Erika om haar as, bracht haar been boven haar eigen schouderhoogte en raakte Felix vol in het gelaat. Hij viel achterover, met zijn rug plat op de grond.

Erika kwam naar hem toe en zette haar handen in haar zij.

'Sorry. Wie had er hier hulpmiddeltjes nodig?' vroeg ze.

'Gelukkig dat ik mijn bril niet meer op had', wreef hij langs zijn hoofd. 'Ben jij gek of zo!?'

'Bwa... het was toch eens tijd voor een ander montuurtje? Of contactlenzen?' Ze ging boven hem hangen. 'Hoelang heb jij dat zwarte vierkanten ding al?'

'Ga je nog commentaar geven?'

'Boksles ook. Als je wil.' Erika wierp hem een kusje toe en wandelde weg.

Felix kroop recht en maaide met een welgemikte beenveeg Erika onderuit. Nu was zij het die keihard in het stof terecht kwam. Door de klap trok haar borstkas bijeen en moest ze met moeite naar adem happen.

'Les één', zei hij. 'Nooit je rug draaien.' Hij kroop naar haar toe, wrong haar armen voor haar lijf en ging nu vlak boven haar gezicht hangen.

Ze vloekte en probeerde zich los te wringen, maar Felix wist haar armen stevig te klemmen. Hij verwrong ze nu een beetje, zodat ze een licht gepijnigde grimas op het gezicht kreeg.

Nielsen ging wat dichter tegen het hek hangen en keek toch wat zorgelijk. 'Jongens. Euh... Zo is het wel goed.'

Maar de twee reageerden niet op hem.

'Wat? Geen grote mond meer?' knipoogde Felix naar Erika. 'Komt dat dinertje bij kaarslicht er dan toch?'

Ze schudde haar hoofd. Hij glimlachte en wrong haar arm nog iets feller opzij. Ze verbeet de pijn.

'Is dat een nee?'

'Dat is een *fuck you nee*.'

'Echt niet?'

'Felix...' mompelde ze tussen haar opeengeklemd tanden. 'Je mag dan mijn beste vriend zijn... Maar neem dit van mij aan; je hebt dringend nood aan een lief!'

Ze knalde haar knie in zijn kruis, waarop Felix meteen zijn greep loste en naar onderen tastte. Erika rolde hem op zijn zij, plantte haar knie nu in zijn rug en trok zijn arm naar zich toe. Hij beet in het stof.

'Oké, oké, jij wint!' riep hij.

'Wat zeg je?'

'Jij wint!'

'Ik hoor je niet zo goed.'

'Erika, stop nu!' Hij klopte op de grond, om af te tikken.

Erika kroop recht, wreef het zand van haar kleren en ging wat

achteruit staan, terwijl ze hevig ademend op haar positieven kwam.

Nielsen liep de ring in en legde zijn hand trots op de schouder van zijn nichtje.

‘Serieus’, keek Felix haar van op de grond aan. ‘Ben jij gek of zo?’

Erika trok haar paardenstaart los en haar handschoenen uit.

‘Merde!’ Felix legde zijn hoofd in het zand, wroette door zijn blonde haren. ‘Jij moet naar een gesticht!’

Nielsen kneep in Erika’s schouder en knipoogde. ‘Hmja... Ik denk dat je stilaan terug op scherp staat. En dat je weer klaar bent voor het grote werk.’

HOOFDSTUK 2

ZIJ AAN ZIJ

Het was negen jaar geleden dat Aniela Orkan aan het einde van de wereld stond. Met de mastodonten van naaldbomen achter zich keek de toen negenjarige uit over niemandsland, bij de grens tussen haar Polen en het nog ongrijpbare Tsjechië. Wind sloeg langs haar losse, blonde krullen. Ze had al maanden geen ander kind meer gezien. Of toch niet voor langer dan een paar minuten en op afstand. Zelfs naar school had ze niet gemoeten. Haar vader was haar mentor. Hij zou haar alles leren wat ze nodig had om gelukkig te zijn.

Slechts tijdelijk woonde Aniela samen met hem in het huis van haar oom; een houten hut, verscholen in het groen. Dat haar vader hier opnieuw weg wilde, had haar verbaasd. Maar wanneer hij 's nachts dronken was en Aniela in haar bed lag, hoorde ze hem een verdieping lager vertellen.

Haar vader droomde maar over een ding. Zijn passie leven. Als kunstenaar naar Italië reizen. Murano. Om als glasblazer zijn kost te verdienen. Zijn plan eindigde stevast met de legende van de heilige Donatus van Arezzo, die de draak wist te temmen en doden.

Een man van mirakels. Die duivels uitdreef. Een blinde weer deed zien. Een dode vrouw tot leven bracht.

En de botten van Donatus van Arezzo lagen opgebaard in haar vaders droomstad van glas: Murano.

Het was toen, negen jaar geleden, op de heuvels van Bielice, dat de piepjonge Aniela naar haar vingers staarde. Aan haar nagels zaten

bordeauxrode randen. Gestold bloed en andere halfzacht geworden troep. Stukjes vel en vlees.

Het was een kunstwerkje geworden. Twee eekhoorns. Zij aan zij. Alsof ze geliefden waren. Of twee zusjes. Net zoals ook Aniela verlangde naar een metgezel.

Ze hoorde voetstappen achter zich naderen. Hoog gras dat langs zijn benen ritste. Aan de luie manier van stappen herkende ze haar oom meteen.

‘Is je papa weer weg?’ vroeg hij.

Reageren deed ze niet.

‘Heeft hij het al gezien?’

‘Ik weet niet...’

‘Heeft hij het al gezien!?’

Niets dan stilte.

Haar oom nam Aniela kwaad bij de arm en sleurde haar met zich mee. Aniela sloeg om zich heen, maar kon niet loskomen. Haar hielen trokken brede sleuven in de kiezels. Bonkend sloegen haar onderbenen tegen het hout van de trappen van de hut. Ze gilde dat hij haar los moest laten.

Tot op haar kamer trok hij haar mee en gooide haar daar op de grond.

‘Wat is hier de bedoeling van? Ben je gestoord of zo!?’

Aniela durfde niet naar haar oom te kijken.

Ook haar verwezenlijking durfde ze geen blik te geven. Twee eekhoorns waren met nagels en draad vastgezet op een ruw stuk hout. Veel minder verfijnd dan een taxidermist, maar met minstens evenveel liefde, had ze de dieren met draad doorboord, om ze in een natuurlijke houding opnieuw tot leven te wekken. Al waren er imperfecties. De draad had een van de oogjes van de eerste vrouwtjeseekhoorn doorboord. En het lijfje van het andere vrouwtje was al deels opgepeuzeld door ongedierte toen Aniela het vond in het bos.

‘Ik wilde het aan papa laten zien’, zei ze zacht. ‘Ik vond het mooi. Zoals hij glas mooi vindt.’

‘Hier is verdomme helemaal niets mooi aan!’ Hij gaf haar een

stevige mep tegen het hoofd. 'Ik wil die rotzooi niet meer in mijn huis. Begrepen!? Of ik steek zelf van die pinnen en draad in je lijf!'

Hij liep naar de eekhoorns.

'Nee, niet doen!' smeekte ze.

Met lede ogen zag ze haar oom de twee diertjes in een vuilzak gooien en naar de trap lopen. Ze liep achter hem aan en probeerde hem tegen te houden.

'Alsjeblieft! Nee. Doe ze niet weg! Alsjeblieft!'

Opnieuw kreeg ze een ferme tik. Het verdriet was amper te verdragen. Ze had de twee eekhoortjes zelfs al namen gegeven en kon niet begrijpen dat haar oom die lieve beestjes zomaar weg kon gooien. Vrienden had ze al lang niet meer. Waarom werd dit haar ook nog afgepakt?

Voor Aniela haar ogen sloot zag ze de twee beestjes voor zich. Ze beeldde zich in dat de eekhoorns praatten alsof ze zusjes waren.

Zij aan zij.

Niet eenzaam en alleen.

HOOFDSTUK 3

PROKOFIEV'S ROMEO & JULIET

Met beide handen duwde ze de glazen deuren voor zich open. Ze streek haar haren achter haar oor en krabde aan haar voorhoofd. De huid was droog en korrelig van het opgedroogde zweet.

Zoals elke keer voelde Erika haar hart in haar keel bonken. Ze was onrustig voor wat ze aan zou treffen. Ze kraakte de knokkels van haar vuist in haar andere hand en vloekte op Felix, dat hij haar zo ver gedreven had.

Bekende klanken dreven tot bij haar oren. Het waren strijkers, klinkend door een bluetoothspeakertje. Door de lege hallen en gang dreven ze de stilte van het verlaten revalidatiecentrum in.

Prokofiev's Romeo & Juliet. Een ballet dat ze ooit zo graag gedanst had. En nog steeds. Het was de muziek van de eerste case die Erika ooit had uitgevoerd. Een auditie die haar in staat bracht een internationale kunstacademie te infiltreren.

Voorzichtig gluurde ze om het hoekje. Tussen tientallen ongebruikte fitnessstoestellen heen zag ze een bank waarop een jongen lag. Hij hief gedreven door de muziek gewichten de hoogte in. Voor wat hij had meegemaakt, was het een half mirakel dat hij überhaupt aan het sporten kon. En zoals gewoonlijk ging hij veel te snel veel te diep. Zijn bruine lokken doorweekt van het zweet.

Erika sloot haar ogen en zag de dagen als een trein voorbij flitsen. Ze wist niet meer hoelang hij reeds aan het revalideren was.

Alsof het gisteren gebeurde, voelde ze opnieuw de kogels in haar lijf, en zag ze in haar donkerste nachtmerrie hoe hij door drie kogels

doorboord werd. Samen werden ze neergemaaid en voor dood achtergelaten, in het centrum van Parijs. Een afrekening. De ouders nog steeds op de vlucht.

Lang had ze gedacht dat hij het niet eens zou overleven.

Maar toch was hij nu hier. En dat was meer dan ze ooit had durven hopen.

Ze duwde de deur verder open. Het snerpende geluid van de scharnieren doorbrak de magie. De jongen hing de gewichten weg, greep naar de bluetoothspeaker en klikte hem uit.

'Hé. Alles goed?' Andreas klonk verbaasd haar zo te zien; nog afgemat en vies, en in een vuile sportoutfit.

'Het gaat wel.' Ze ging op de andere kant van de bank zitten en trok haar voet onder haar achterwerk.

'Ik mag hopen dat je hem ook stevig te pakken had?' Hij voelde aan haar wenkbrauw. Door de pijn had ze de reflex even weg te trekken. Een beetje bloed bleef aan zijn vinger hangen.

'Beter oppassen in het vervolg, zeker?' zei ze.

'Felix moet jou niet ontzien. Je bent niet van suiker.'

'Leuk dat je mijn kant kiest.'

'Was het een mooie match?'

'Nielsen denkt dat ik weer klaar ben voor het grote werk.'

Hij grinnikte, veegde onwennig langs zijn voorhoofd.

'Ging het een beetje vandaag?' veranderde ze het onderwerp.

'Het gaat', loog hij. 'Ik ben soms nog wat verward. Alsof mijn hoofd leegloopt.'

'Niet te hard zijn voor jezelf. Stap voor stap opbouwen. Geen stress.'

'Ik doe mijn best. Dit ligt niet in mijn aard.'

Ze merkte dat hij er onwennig van werd haar zo dicht bij zich te hebben. Om hem wat ruimte te geven, zette ze haar handen achter zich op de bank en leunde achterover.

'Rustig opbouwen. Met goeie muziek.' Ze zette de speaker opnieuw aan en klonk plagerig. 'Hoe kom je *daar* nu bij? Prokofiev?'

'Ik heb zo ooit eens een meisje gekend.' Hij rolde een windel van

zijn bezwete hand af. 'Haar eerste case, undercover. Ze moest auditie doen. Gekke situatie. Ze repeteerde in het donker, aan de achterkant van ons schuilhuis. Muziek op. Een paar passen uitproberen. Opnieuw beginnen. Het werkt toch een beetje inspirerend. Haar doorzettingsvermogen. De wil om te slagen. Dat kan ik wel gebruiken.'

Hij trok een paar krukken naar zich toe en duwde zijn lichaam op. Tamelijk onhandig zocht hij zijn evenwicht, maar ze wist dat ze hem beter niet kon helpen. Dat zou hij toch niet waarderen.

Zijn benen leken niet die van hem te zijn, alsof het twee halfzachte poppenbenen waren die elk moment onderuit konden schieten. In een poging zich sterker te houden dan hij was, zette hij een paar stappen vooruit.

Plots schoot een van de krukken weg. Net op tijd kon hij zijn balans houden en op de andere kruk en zijn slapende benen rechtop blijven staan.

Erika reikte naar hem, nam zijn arm en hielp hem de rust te herstellen. Het deed haar iets hem zo dicht bij haar te hebben, dat ze zelfs de warme lucht die tussen zijn lippen ontsnapte langs haar haren voelde strelen.

Ze keek naar zijn lippen en verbeet haar gevoel. Ze wist dat dit niet het moment was. Net zoals al die vorige dagen.

'Ah, hier zijn jullie!' klonk Felix' stem vanuit de gang. Hij sloeg de deur open en wenkte Nielsen hem te volgen. Die gooide een flesje sportdrink naar de Franse jongen en maakte er zelf ook een open.

Felix richtte zich naar Andreas. 'Merde, die Erika slaat er op los, man. Niet normaal. En hier? Vordert het een beetje?'

Andreas keek over zijn schouder en knikte. Erika deed onwennig een pasje achteruit, nam de kruk en hielp hem met beide steunpunten zijn balans te hervinden.

'Ook eentje?' Nielsen reikte Erika een flesje aan, dat ze maar wat graag aannam.

Ze nam een grote slok en blies met het fluoblauwe goedje haar wangen op. Tot een soort van hamster.

'Zalig toch', ging Felix tussen Andreas en Erika in staan en trok

hen beiden wat dichter naar zich toe. 'Echt een feest. Weer gewoon wij. Met zijn vieren.'

'En jij die alles volpraat?' knipoogde Nielsen.

'Ja, hallo. Iemand moet het woord voeren, toch? En ik ben altijd al de beste woordvoerder geweest. Ah ja. Eens een sfeermaker, altijd een sfeermaker.' Felix gaf Andreas een schouderklop. 'Spullen gepakt?'

'Wat had je gedacht?' Hij wees naar een sportzak die bij de ingang stond.

'All right! Blij dat we hier eindelijk weg kunnen!' Felix huppelde tussen de toestellen door, nam de sporttas en gebaarde naar Nielsen of hij de autosleutels had. Nielsen wapperde er enthousiast mee en trok ze weg, vlak voor Felix ze pakte.

Erika gaf Andreas een glimlach en liep de twee jongens achterna, haar handen in de mouwen van haar hoodie verborgen. Ze vroeg zich af of hij haar nu nakeek of niet.

HOOFDSTUK 4

SUPERSTRING

Diepe bassen waren hem niet onbekend. De psychedelische boven-tonen schudden hem helemaal wakker. Ooit had Roberto zelf dronken staan zwalpen op de zweverige melodie van Superstring van Cygnus X. Hij wist nog precies waar het was; op het Italian Trancefestival. Het paradijselijke feest hield elk jaar een weekend lang het eilandje Sant'Erasmus in zijn greep, ten oosten van Venetië en Murano.

Toen waren het stroboscopen en draaiende spots die de geest van de jongeman benevelde. Nu wist hij niet wat hem precies een dronken gevoel bezorgde, of hoelang hij bewusteloos was geweest.

Hij voelde om zich heen en schoot in paniek. De wanden van de kist waarin hij opgesloten zat leken dichterbij te komen en hem te verpletteren. Hysterisch sloeg hij met zijn handen tegen het schurende hout.

'Laat me hieruit! Laat me los!'

Het beeld van Helena schoot door zijn gedachten. Haar opengereuten arm en haar ogenschijnlijk levenloze gezicht. Alle energie was uit haar lichaam verdwenen.

Geratel klonk aan de buitenkant. Een slot werd opengemaakt. De muziek denderde nu luider tot bij Roberto, hetzij nog steeds gesmoord. Het kwam van boven, deed het plafond trillen.

Het licht verblindde Roberto te erg om te zien waar hij was.

'Je hebt de groeten van Aniela', zei een schorre stem. 'Ze wilde er wel bij zijn, maar was verhinderd.'

Roberto voelde zijn hart sneller kloppen bij het horen van die naam. De toen nog zestienjarige Aniela was erbij geweest op dat eiland, net geen jaar geleden. Met de schijf van Cygnus X in de achtergrond. Ze had de hele avond naar hem staan kijken en aan haar glas gelikt terwijl ze zijn blik niet losliet.

Van alle namen die door zijn hoofd spookten, had hij de hare minst van al verwacht, ondanks hun geschiedenis. En de stem die hem toesprak, herkende hij ook niet meteen.

Met moeite keek Roberto door het felle licht om zich heen. Hij zag dat een deeltje van de kamer gedecoreerd was met opgezette dieren. Een eekhoorn met uitpuilende ogen, een wezel met de klauwen in de aanslag, een rat met een spitse neus.

‘Ik mocht je zeggen dat Helena nog steeds leeft. En dat liefde haar deel zal zijn.’

‘Waar is ze?’ stotterde Roberto. ‘Ik wil haar zien! Laat me los!’

Een zwaar voorwerp werd hard tegen zijn hoofd geslingerd, waardoor de jongen op de rand van de kist bonkte en amper het bewustzijn kon bewaren.

‘Hou je rustig, wil je? Ik hoef geen gedoe’, klonk de stem verder weg.

Roberto bedacht zich even dat Helena misschien beter *niet* meer leefde, zoals de opgezette beesten hier. Dan zou er geen pijn meer zijn. Ook hij kon enkel raden wat er met hem gebeuren zou.

De bassen van het trancenummer deden zijn hoofd pijnlijk bonken, terwijl de elektronische strijkers door zijn lijf sneden.

Hier kwam hij niet zomaar weg.

HOOFDSTUK 5

MEMORY LANE

Ze reikte naar het bovenste slotje aan haar rug. Rijkelijk stroomde de warme, Franse avondlucht de schuilwoning van Nielsen naar binnen. Hier had Erika ooit overnacht, de eerste avond nadat ze gerekruteerd was voor het team, nog voor haar case in Italië. Het voelde als thuiskomen.

In een eiken kast op zolder had ze zelf een outfit bij elkaar gezocht. Haar neef had haar gezegd dat ze er wel wat zou vinden, dat er tussen alle rotzooi nog spullen lagen van andere jongeren van het team. Het waren kleren die ooit nog gebruikt waren voor oude cases van Team Mortis. Niemand wist dat er op Niensens zolder een klein museum aan undercoverherinneringen lag.

Na wat zoeken was haar oog op een eenvoudige maar mooie, zwarte cocktailjurk gevallen. Alleen was die vervelende rotslotjes vastkrijgen een hels karwei.

Geklop op de deur haalde Erika uit haar gedachten. Nielsen piepte verontschuldigend vanachter het hout.

‘Sorry. Ik wilde niet storen, maar... ben je bijna klaar?’ vroeg hij.

Erika wees naar haar rug. ‘Bijna.’

Terwijl zij zichzelf opnieuw in de spiegel bekeek, probeerde hij prutsend de slotjes dicht te krijgen. Zijn scherpe nagels gleden langs de metalen lusjes, die in haar huid prikten.

‘Leuk om je hier nog eens te hebben. Thuis’, zei hij. ‘En met de jongens erbij.’

Nielsen legde zijn smartphone op het dressoirkastje. Even schoot

het scherm aan. In een flits zag Erika de cover van een digitale krant voorbij komen. De taal was haar onbekend.

‘Het lijkt allemaal al zo lang geleden’, zei ze. ‘Dat we onze eerste cases deden.’ Erika trok haar losse haren opzij, zodat ze niet tussen de slotjes zouden komen. Ze gluurde naar het smartphonescherm. Het was opnieuw zwart.

‘Hoe gaat het nu met Andreas?’ vroeg Nielsen, hij klikte het eerste slotje vast.

‘Goh. Ik euh... De revalidatie gaat de goeie kant op, denk ik. Als hij het niet te snel wil doen.’

‘Ik bedoelde eigenlijk hoe het gaat met hem en jou. Jullie twee.’

‘Oh’, grinnikte Erika. ‘Dat is een directe vraag...’

‘Ik moet toch weten hoe het met mijn nichtje gaat?’ Nielsen klikte het tweede slotje vast.

‘Ik weet het niet’, zei ze. ‘Soms denk ik... *ja*. Maar soms lijkt het heel ver weg, of zo.’

‘Oh. Oké.’ Het derde slotje klikte vast.

‘Ik bedoel het helemaal niet zo slecht, hoor.’ Erika streelde langs haar hals. ‘Ik denk dat hij het gewoon zwaar heeft met zijn herstel.’

Stilte.

‘Geef het wat tijd. Komt wel goed.’ Hij maakte ook het laatste slotje vast. ‘Ziezo. Klaar om nog ‘s uit te gaan?’

‘Ik denk het wel.’ Erika friemelde met haar vingers aan de onderkant van haar jurk. ‘Met wie hebben we afgesproken?’

‘Jordy Smith. Een goeie vriend, heb ik nog mee samengewerkt tijdens mijn beginjaren bij Team Mortis. En zijn vriendin heet Megan Reynolds. Beiden Brits. Beiden TM’s.’

‘Koppeltjes mogen toch niet? Bij het team?’ knipoogde Erika.

‘Weten ze wel. Maar het zijn twee schatten. En ze passen zo mooi bij elkaar.’

‘Ga je melig doen?’ lachte Erika. ‘Romantiek is niet bepaald jouw ding, toch?’

Nielsens gezicht betrok, maar hij herpakte zich.

‘Ik heb veel te danken aan Jordy. Hij heeft me geholpen toen

het misliep in Parijs. Met die case van die meisjesbende; van Venus.'

Erika knikte.

'En hij wilde mijn nichtje graag 's leren kennen.'

'Oei. Moet ik nog een goeie indruk maken ook?' vroeg Erika.

'Ik maak me meer zorgen om Felix en Andreas', knipoogde Nielsen.
'Zullen we?'

Erika nam Nielsens smartphone, wilde hem aanreiken, maar hield hem toen voor haar gezicht.

'En is die Jordy Smith nu bezig met een case, of zo?'

Nielsen pakte zijn smartphone uit haar handen. 'Verdorie, jij bent toch ook een nieuwsgierig mens, hè. En altijd zo scherp.'

'Wie is er begonnen met vragen te stellen? Over mijn liefdesleven?'

'Jordy werkt inderdaad aan een zaak', gaf Nielsen toe. 'Ik had liever niks willen zeggen, maar dat zou je toch maar door hebben.'

'Is er dan een reden om te zwijgen?'

Nielsen hakkelde even, zuchtte en kon een vreemdsoortige glimlach niet onderdrukken. 'Had ik niet gezegd vanavond te ontspannen? Of blijf je in werkmodus?'

Erika deed met een denkbeeldig sleuteltje haar lippen op slot.

Nielsen klikte zijn telefoon aan. 'Het is nog niet zo lang dat hij aan een zaak werkt; de verdwijning van Roberto Scola in Griekenland. De Italiaan was daar op zoek naar zijn verdwenen vriendin. Helena Floros. Bloed van beide slachtoffers werd gevonden in een grafkelder. Maar verder geen concrete sporen. Geen lijk.'

Nielsen liet de foto van de twee verdwenen jongeren zien. Roberto's lachende foto stond in schril contrast met de grauwe 'vermist' poster waar Helena op stond.

'Usual stuff, dus?' polste Erika.

'Hmja. Behalve dan dat de hoofdverdachte het onmogelijk gedaan kan hebben.' Nielsen toonde ook haar foto. 'Aniela Orkan, een Poolse immigrante.' Hij swipete het beeld weg. 'Zoals je al zei; een klassieke zaak.'

'Waarvan jij de helft van het dossier op je smartphone hebt staan?'

'Jordy wilde dat ik er eens naar keek. Er verschijnt ook veel over in de lokale pers. En je kan altijd bijleren.'

Erika monsterde Nielsen. Drie excuses was net iets te veel van het goede.

De deur sloeg open. Felix droeg een hemd met bretels en een strikje, en hield zijn armen de lucht in.

'Wie is er net zo klaar als ik? Feestje!'

Andreas hinkte op zijn krukken achter Felix aan de gang in. Hij droeg een keurig, zwart hemd dat bovenaan openstond. Het was een apart zicht.

'Toffe jurk!' gaf Felix Erika een compliment en een iets te harde schouderklop.

'Is het goed?' glimlachte ze.

'Meer dan goed! Alleszins beter dan die vechtoutfit van daarstraks.'

'Pas maar op, want in deze jurk kan ik je *ook* een paar klappen verkopen.'

Kort keek ze naar Andreas. Ze merkte dat hij even naar zijn hoofd greep, de ogen sloot en stevig zijn slapen masseerde.

Na een paar seconden deed hij zijn ogen weer open. Met een lege blik stond hij voor zich uit te staren, compleet weg van de wereld.

Op momenten zoals deze leek hij niet echt meer bij hen te zijn.

HOOFDSTUK 6

ONGENODIGD

De wagen schudde steeds harder heen en weer door de verraderlijke putten in het grindpad. De weg die Nielsen volgde, kronkelde dieper de duisternis in. Omgeven door niets dan wilde, Franse natuur was het al meer dan vijf minuten geleden dat ze nog een huis waren gepasseerd.

Erika zat naast Nielsen en hield haar smartphone tussen hen in, de juiste route met korte aanwijzingen aangevend.

Felix zat achterin naast Andreas, en duwde de krukken zijn kant uit. 'Wil je die bij je houden? Ik heb wat ruimte nodig.'

Andreas zuchtte en trok de ondingen naar zich toe.

Erika staarde door de achteruitkijkspiegel naar Andreas, nadenkend over het korte moment van daarnet.

'We zijn er', zei Nielsen. De koplampen van de wagen vielen op een houten kapel aan de rand van een meer, door niets omgeven dan bomen en struikgewas.

Erika boog dichterbij het dashboard, om meer te kunnen zien van de omgeving. Het portaal van het kapelletje was geopend en binnen brandde licht.

'Speciale plek om af te spreken', zei ze. 'Ik dacht dat we uit gingen?'

'Hier debrieften we na de case van de Bende van Venus, dus het leek een goede afspreekplek', zei Nielsen. 'Dan kunnen we van hier uit samen kijken waar we naartoe trekken.'

Een auto stond voor het gebouw geparkeerd met het portier nog open.

Nielsen stapte uit en keek over het dak van zijn wagen naar de kapel. Erika volgde zijn voorbeeld en snoof de frisse lucht diep in zich op. Orgelklanken dwaalden vanuit de kapel tot bij haar. Ze herkende het klassieke deuntje van componist Mendelssohn; Wedding March.

Met z'n vieren stapten ze de lichtbundel aan het portaal van de kapel in. De orgelmuziek stopte, de laatste tonen denderden majestueus het gebouw uit. En toen begon het nummer van voor af aan. Koude rillingen liepen over Erika's rug. Er klopte iets niet.

Met enig voorbehoud gebaarde Nielsen te wachten en duwde een van de twee dubbele deuren verder open. Aan het einde van het gangpad lagen twee jongeren op de grond. Hun kleuren waren bloedrood besmeurd.

'Jordy?' brak Nielsens stem. Hij spurtte naar het altaar en knielde bij de jongeman. De twintiger had een veel te bleke huidskleur en schrammen en schaafwonden in het gezicht. Hij hield zijn handen op een wond aan zijn buik gedrukt. Bloed vond tussen zijn vingers zijn weg.

Naast hem lag een ongebruikt vuurwapen op de grond.

Erika knielde bij het meisje. Megans zomerjurk had amper nog schone vlakken. De huid van haar armen was op tientallen plaatsen opengesneden, fijne geultjes gevuld met vers bloed. Aan haar keel zat de grootste wond. Een klein mes zat diep langs haar slokdarm geboord. Ze wilde praten, maar kon dat niet meer.

'Merde', klonk de stem van Felix achter Erika.

Andreas hinkte dichterbij. Hij knielde naast Erika, trok zijn jasje uit en probeerde daarmee de tientallen snijwonden te stelpen.

'Doe iets!' riep Erika tegen Felix. 'Bel om hulp! Bel een ambulance.' Ze nam haar telefoon. Hij had geen bereik. 'Fuck. Fuck!'

'Wat als hun aanvallers hier nog zijn?' Andreas stond op en hinkte naar de zijkant van de kapel, in een poging de omgeving te verkennen. Felix volgde. Ergens moest er een telefoon te vinden zijn.

Nielsen boog naar Jordy toe, de wond aan zijn buik baadde in

bloed. Even liet Jordy de impact zien. Het lemmet van een grote dolk kwam ook bij hem slechts gedeeltelijk boven het bloed uit.

‘Ik ben gevolgd’, sprak de jongen met horten en stoten. ‘Ze zijn mij gevolgd. Uit Polen. Mijn zaak.’ De pijn was duidelijk amper te verdragen. ‘Waar is Megan? Waar is mijn schat?’

Erika zag de blik in de ogen van het meisje steeds meer bevrozen. Ze verloor het laatste leven dat ze in zich had.

‘Hé, niet opgeven! We zijn hier. Kan je mij horen?’ vroeg Erika, maar kreeg niet in het minst een antwoord.

Jordy zocht met zijn vrije hand een weg over het tapijt en vond Megans hand. Met wat zijn laatste kracht moest zijn, kneep hij in haar handpalm.

‘Wie heeft dit gedaan?’ vroeg Nielsen. ‘What the fuck, Jordy?’

De Britse jongen liet de wond aan zijn buik los en bracht zijn bloederige hand naar zijn jaszak. Met trillende vingers trok hij zijn smartphone eruit en duwde hem in Nielsens handen.

‘Wat...?’ vroeg Nielsen. ‘Wat moet ik daarmee?’

‘Je weet wel... Als je *haar* ooit wilt terugvinden...’

Nielsen stokte. Erika merkte dat die woorden aankwamen.

‘Wegwezen’, zei Jordy. ‘Voor die klotzakken terug zijn.’

‘Wat?’

‘Wachtwoord is M. Van Megan.’

Andreas stooft de kapel in. ‘Meekomen! Nu meteen!’ Hij hinkte naar Erika, trok haar recht en duwde haar de andere kant op. De kruk die was omgevallen liet hij achter. Nielsen keek Jordy in de ogen. Het laatste wat hij zag, was verdriet.

Ook Felix kwam langslopen en trok Nielsen mee. ‘Nu, vriend!’

Nielsen griste in alle haast het handwapen en de kruk mee.

Met veel moeite strompelden Andreas en Erika de kapel aan de zijkant uit. Nielsen en Felix gooiden hun lijf door de deuropening en gingen met hun rug aan de andere kant tegen dezelfde buitengevel zitten.

Ze waren geen seconde te vroeg.

Haast tegelijkertijd liep een bende van tien jonge twintigers door

het portaal de kapel in. Ze droegen vuurwapens en jerrycans bij zich.

Erika zat in de duisternis naast Andreas, aan de door het donkere meer en eindeloze bossen dode kant van de kapel. Ze moest moeite doen geen geluid te maken, terwijl ze hevig ademde. Ook Andreas had moeite zichzelf kalm te houden.

Ze hoorden niet meer dan stemmen binnen. De leider van de bende sprak in een Oost-Europese taal wat woorden richting Jordy en Megan.

Nielsen bewoog zacht naar het deurgat toe, maar Andreas trok hem terug. Ze zouden meteen ontdekt worden.

Nielsen mimeerde dat hij wel *moest* kijken en hield het wapen op; het was niet veel, maar ze konden toch niet *niets* doen?

Andreas schudde hevig zijn hoofd en gebaarde naar Erika en Felix. Wilde Nielsen hen in gevaar brengen? Het was onbegonnen werk; tegen tien man.

Ook Felix nam Nielsen bij de arm en trok hem terug. Het had geen zin om hun leven te riskeren.

Nielsen vloekte geruisloos en legde zijn hoofd tegen de gevel van de kapel. Het geluid van gutschende benzine werd haast onmiddellijk gevolgd door aanwakkerende vlammen. Getier bij de bendeleden. Ook zij leken te schrikken van de snelheid waarmee de kapel in lichtertlaaie stond. Haastig liepen ze het bouwwerk uit.

Andreas bewoog naar de deur toe. In een mum van tijd was de kapel een vlammenzee geworden. Maar Jordy of Megan gaven geen kik meer. Ze waren al gestorven.

Nielsen stond op en spurte langs de zijgevel van de kapel. Erika volgde hem. Ze zagen de schimmen nog net in enkele voertuigen springen, die er daarnet niet waren, en de bossen in rijden. Twee handlangers liepen naar het laatste voertuig. Eentje was al ingestapt en riep in een onbekende taal naar zijn compagnon. Die stapte bij de wagen weg, naar de geparkeerde auto van het vermoordde koppel... en de auto waarmee Nielsen, Erika, Andreas en Felix hier gekomen waren.

Dit voertuig hadden ze daarstraks niet zien staan.

'Fuck', mompelde Erika. 'Maken dat we weggomen!'

Glurend vanachter de kapel zag Nielsen en Erika de twee griezels verbeteren naar het gebouw omkijken.

Erika trok Nielsen mee en rende naar Andreas en Felix. Haastig trok ze Andreas recht en liet hem met zijn arm op haar schouder steunen.

'Wat doe jij...?'

'Weg! Ze hebben in de gaten dat wij hier waren.'

Felix wees naar de kapel. 'Moeten we zelfs niet proberen om dat vuur...?'

'Ze zijn dood, Felix', zei Erika in tranen. 'Daarnet al. En dat vuur...'

Nielsen knikte. 'Als we hier niet snel uit de bossen komen, zijn wij de volgende.'

HOOFDSTUK 7

NUTTELOOS

Felix duwde de laatste hoop takken open en trok Andreas met zich mee. Een open weiland van een kilometer lang baadde in het maanlicht en kwam uit op een lagergelegen, kleine dorpskern. Felix wees naar beneden.

‘Daar. Een auto stelen en maken dat we weggkomen.’

‘Ben je gek?’ vroeg Andreas.

‘Die gasten waren met 10. En ze weten dat er getuigen waren.’ Felix wees naar zijn kleren. ‘Ze hebben onze gezichten niet gezien, maar het is niet dat we niet opvallen, hè!?’

Erika en Nielsen volgden.

‘Zonder beschutting afdalen?’ blikte Nielsen naar het dal. Hij nam het wapen in de hand. ‘Ik zal achterblijven om dekking te geven, mochten die klootzakken toch opdagen en ons vinden.’

‘En wij...?’ vroeg Felix terwijl hij naar hen drie wees.

‘Jij helpt Andreas naar beneden te komen met die krukken.’ Nielsen pakte de schouder van zijn beste vriend beet. ‘We hebben je nodig om een auto te stelen, makker. Gaat dat lukken?’

‘Inbreken in een auto?’ Andreas schamperde. ‘Ik mag dan wel half kreupel zijn, maar in zulke oude bakken inbreken... Geef me een minuutje.’

Nielsen glimlachte en klopte Andreas op de schouder.

‘En ik blijf bij jou’, zei Erika. ‘Twee paar ogen zien meer dan één.’

Terwijl Felix en Andreas samen door het weiland een weg naar